

II

Другого дня в неділю ще вдосвіта, як тільки почало дніти, Майбородиха збудила Галецьку, одчинила віко скрині й познаходила своє старе латане убрання.

— Не надівайте ж сукні та отого бриля, бо вас обминатимуть сільські бабусі та молодичі. А вони ж то найбільше подають милостиню. Удягніться в це дрантя. Воно чисте, не засмальцьоване. Нічого те, що воно старе та латане, — сказала Майбородиха.

Галецька вдягла стару спідницю, так збляклу, що не можна було навіть довідатись, якого кольору вона колись була. Майбородиха знайшла найстарішу удяганку, не то кацавейку, не то жупан, на котрій була сливе латка на латці; достала старі подірявлені сіренькі панчохи та стоптані черевики. Галецька вляглась, запнула голову якоюсь дірватою збляклою хустиною, а в руки взяла невеличку торбину й ціпок. З заплаканими сумними очима, з тугою та одчаєм на помарнілому виду, Галецька стала одразу ніби справдешньою старчихою, що й впізнати її не можна було.

— Хоч це дрантя й не личить вам, пані, але що ж маємо робити. Нігде дітись: треба вчиняти волю божу! — промовила Майбородиха, виряджаючи Галецьку в прохачьку дорогу.

Майбородиха провела Галецьку з Подола аж геть вгору возвозом, трохи не до половини шляху до Лаври. Вона боялась, щоб часом безталанна удова не звернула з шляху до Дніпра та з одчаю не шубовснула в воду.

— Та ставайте, серце, недалечко, з самого краю, в галереї: там більше перепаде милостині. Господи, й помогай вам, і споспішай! Дай, боже, час добрий! — промовила Майбородиха, напутивши ще раз Галецьку й як руку простягати, і як згорблювать спину, і якими словами жебрати милостині. Вона перехрестила самий слід Галецької, перехрестилась і сама й тихою ходою пішла назад додому, бо знала, що вже зтого почнеться в церкві одправа.

Галецька прийшла в Лавру вже як сонце підбилося вгору. В великій церкві одправлялась служба божа. Прочани сновигали по здоровому цвинтарі; обліпили натовпом великі двері в церкву, наче бджоли вічко улика в душний вечір влітку. По довгих липових та каштанових алеях вештались або бігали бігцем молоді послушники в чорних лиснючих каптанах, в чорних суконних гостроверхих яломках. На цвинтарі поміж бабами та дівчатами дибали чотири свійські журавлі, збирали шматочки хліба, зумисне для їх розкидані прочанами. Галецька зайшла на хвилину в церкву, помолилась і швидко почимчикувала через цвинтар, вийшла через бокову браму за стіну, перейшла вузький переулочок і вгляділа широкий мурований ганок, у котрому вже була одчинена брама в довгу галерею, кудю прочани простували наниз в долину через яроч до самої церкви над Ближніми Печерами.

Прочани ще стояли в церкві на одправі. Ще не пускали прочан в Печери. Коло самої брами стояло два візки. На одному візку лежав на спині якийсь каліка, без ніг і з покаліченими руками, більш схожий на живий шматок тіла, ніби лежала жива колодка з головою, з чорними безтямкими каламутними очима й з таким ротом, що той рот здавався чорною діркою в якусь живу довбанку з товстої липи. По другий бік брами на візку сидів хлопець, теж без ніг, з закарлюченими руками без пальців, сухий, як кістка, обмотана жовтою шкуркою.

Галецька прийшла зарані, стала в брамі скраєчку коло самої одчиненої половинки брами й оберплась спиною об ворітницю, як раяла їй стара Майбородиха.

«От і добре я зробила, що прийшла задалегідь: принаймні зайняла найдогідніше місце скраю», — подумала Галецька.

Але незабаром десь набралась силенна сила старців і посипалась в одчинену браму. Одправа в Лаврі вже скінчилась, і всі старці од Лаврської церкви разом рушили й попростували до Печер в галерею. Незабаром вони обсіли й обступили довгелецьку галерею рядками по обидва боки.

Широченька галерея, з закругленою стелею, завширшки на два сажні, неначе спадала наниз з пригорка сходами, між котрими подекуди були широченькі платформи, а потім далеченько наниз у долині закручувалась навскоси маленьким закрутом і йшла до самої церкви, де був прихід у Ближні Печери. На східцях і на платформах попримошувались двома рядками сливе суспіль старці й старчихи, неначе галки понад вікнами на дзвіниці. Яких старців, яких калік там не було! Тут стояли старі й молоді сліпці й сліпчихи, що змалку втратили зір, з поводитарями-дітьми, стояли видроокі сільські діди й баби, міщанки з Києва й з інших міст. Каліки повистромлювали свої кукси, цебто руки й ноги без пальців, неначе шматки червоного м'яса, обліпленого червоною сухою шкуркою. Десь нанизу далеко, проти закруглених зверху, низьких та широких вікон, по один бік галереї лисіли лисі голови з видами, неначе покусаними й погризеними, з чорними дірками замість ротів. На одному східці стримів молодий міщанин з однією ободистою ногою, так закрученою, неначе він замість ноги підставив під себе половину обода й прикрив його холошею з якогось дрантя та ганчірок. Скрізь манячили дерев'янки замість однієї ноги, манячили милиці під пахвами. На одному східці стримів вже літній чоловік з здоровою головою, але на зріст не більше як на аршин, на дитячих ніжках. Коло його стримів довгообразий москаль без вух, з одрубаними по коліна обома ногами, зашитими в шкуратяні вузькі штани. Він обпирався об дві коротенькі милички обома пахвами. Ця уся галерея зверху до низу, освітлена з одного боку од Дніпра, нагадувала пекло з покаліченими на смерть людьми од усяких нечуваних страшних пекельних мук.

Галецька стояла та тільки дивилась на тих калік, привезених, може, за тридев'ять земель, таких калік, яких вона ще й зроду не бачила. Коли це в браму вступив вже літній старець, плечистий, високий на зріст, поставний і трохи отилий, з червоним одутловатим видом і з синім носом. На плечі в його теліпались торби. Очі були червоні, як в неспросипленого п'яниці. Цей заводіяка гордовито зиркнув вилупленими сірими баньками на Галецьку й гримнув на неї по-московській:

— Ти чого примостилась на моєму місці? Пішла геть. паскудо, отуди далі! Яка мудра! Знає, де раки зимують. Оступись собі геть! Отуди йди між оту мужву!

Галецька оступилась, посунулась трохи далі й стала на нижчому східці. Але незабаром знов надійшов такий самий прудивус з червоними очима, з сивими бурцями та з червонястим носом, став вище од Галецької й крикнув на неї.

— Ти, бабо, чого тут примостилась зверху? Твоє місце он тамечки між отими сліпими бабами та мугирями, де стоїть ота вся каліч! Ото подла! присурганилась-таки, сюди! Як штовхну тебе в потилицю, то рачки полізеш отуди по сходах наниз.

Це вже сходилась найдужча голота, усе п'яниці, з ледачих п'янюг міщан та з старих пройдисвітів москалів, навіть з офіцерів. Сходилась прохацька аристократія, що займала найласіші й найдогідніші місця в галереї коло Печер та коло церков біля самісіньких дверей, де перепало більше шагів та бубликів.

Галецька злякалась, їй чогось здалось, що вона знов попалась у руки своїй невістці або лихій свекрусі, або потрапила до якихсь убийників та розбишак. Вона оступилась ще нижче на один східець: боялась, щоб справді цей витрішкуватий дідуган не телпнув її по потилиці кулаком.

Незабаром прочани полились, ніби річкою, в галерею, попростували до Печер. В довгій галереї старцівський гомін та лайка одразу ушухли. Старці з синіми носами одразу збіднились, посмирнішали, позгорблювались, посихляли спини й голови й одразу неначе поменшали й знемощили. Усі старці ніби занявчали й застогнали жалібними голосами, просячи милостині. Руки й кукси попростягались по довгелецьких рядках. В декотрих старців голови на поскручуваних в'язах затрусилась, аж затіпались, неначе в пропасниці. Подекуди виривавсь з густого шепотіння та канючіння різкий дикуватий крик якогось німого каліки, в котрого й рот не стулявся чи

незумисне, чи й навмисне. Десь ніби дзеленькав в дзвоник високий альт сліпчихи. Поміст на платформах та на сходах загув, заторохтів та задвигтів під ногами в прочан, неначе хто пригравав у здоровецький велетенський бубон до писку та клетоту прохачів.

Галецька простягла й собі руку за милостиною й почала промовляти звичайні прохачькі слова. На її долоню ряшененько посипались шажки та копійки, а в торбу потрапляли бублики, крайці й скибки паляниць. В її жменю сипались шаги навіть частіше, ніж в руки прохачів з червоними пиками та з синіми носами.

— Бог приєм! І спасибі й простибі! Богу приоюму! Бог приєм! Нехай піде ваша милостинка на той світ за упокой душечок Ваших небіжчиків рождеників, за ваших рождениць та ваших діточок. Бог приєм! — дякувала бідна Галецька, спустивші очі од сорому й дивлячись додолу.

Червономорді прохачі скоса поглядали на Галецьку й зиркали на неї злими завидливими очима. Сільські прочани натовпом промайнули й зникли в закруті галереї. Навпісля почали проходити в Печери прочани з приїжджих панів та деякі місцеві панії, щоб увійти в Печери позад усіх сільських бабів, коли вже поменшає того сільського натовпу, од которого аж свічки гасли й бабусі зомлівали.

В браму увійшла якась багата купчиха, вже літня людина, в багатому убранні, в оксамитовому чорному пальті. Вона навіть не глянула на баских крайніх прохачів: певно, знала, що то за прохачі й куди дівають вони напрохану милостиню.

— Не кинула нам і шага! І навіть не глянула на мене, каторжна! — забубонів сердито один червономордий прохач до сусіда, що стояв попліч.

— А дивись, яке на неї оксамитове убрання! А ти, невірна паскудо! Бодай ти там на сходах ногу зламала! — забубонів сусід.

— Дивись, як тягне по сходах хвоста шовкової спідниці! Аж шелестить по дошках! Як заміта хвостом сходи! А нам милостині не подала, й навіть, каторжна, не подивилась на нас. Все отій подлій прохачці подають, — гомонів старий москаль.

— Подайте каліці за упокой душечок ваших померших рождеників, за спасіння їх душ! — заканючив старий п'яниця, одразу збіднівшись та скоцюрбившись, неначе актор на сцені, бо вглядів, що проз його прямує якась заможна міщанка.

Галецька чула всю ту розмову й здивувалась, які бажання посилали наслідці за купчихами та паніями ті дідугани.

Знов у брамі з'явилися три багаті панії й, зирнувши на здоровецьких дідуганів, поминули їх і подали милостиню Галецькій та сліпцям, що стояли попліч з нею.

— І ці не ткнули ані шага! Ото подлі! Бодай вас свята земля живцем поглинула! — лаялись навздогінці паніям злостиві діди з досади.

— Коли б тобі гривню або хоч шажок кинули нам на долоню! Не виканючимо сьогодні собі й на крючок горілки.

— Не доведеться-таки сьогодні впитись! Не здобриєш оцими шажками! — обіззавсь другий прохач. — А все через оцю вишкварку, що примостилась коло нас та все канюче, аж канає, неначе дитина гостинця в мами. Геть пішла звідсіль, поганко! Чого ти стала тутечки біля нас? Це до нас належаться «кресла в першому рядку», а не до таких мугирів, як ти! Геть собі звідсіль, ген туди «на гальорку» до мужви! — крикнув дідуган, певно, з панків, і заміривсь на Галецьку кулачищем.

Галецька злякалась, оступилась далі наниз аж на платформу й стала коло одного ще зовсім не старого сліпця з заплющеними очима.

«Стану коло сліпця. Цей, може, не бачитиме мене, то й не чіплятиметься», — подумала Галецька.

Але тільки що вона примостилась, сліпець почув, що хтось став коло його, й одразу розплющив очі. Він був зовсім видющий і тільки удавав з себе сліпого. То був гулящий урядовець:

він збирав тоді гроші на театр. Йому заманулось піти в оперу й послухати якогось приїжджого артиста.

— Ти, стара псяюхо, чого тут примостилась! — забубонів він стиха й штурхнув Галецьку під бік кулаком так, що в неї й дух забило.

Галецька з переляку аж затрусилась, мовчки посунулась ще далі й хутчій стала коло одного блідого старця з зав'язаними хусточкою вухами. В старця були ясновісні добрі очі й дуже приємний вид. Він був на взір дуже тихий та добрий, навіть мав вигляд блаженного чоловіка, навіть наче трохи дурного. Галецької не лякав цей приємний старчик, і вона мерщій посунулась і стала поруч з ним. По другий бік коло неї стояла ще не стара старчиха, бліда, змарніла, ніби недужа, з виснаженим видом, з здоровими, сливе чорними очима та з чорними, ніби вимальованими бровами. В неї очі світилися таким блиском, що аж кинулись Галецькій в вічі недоброщіть.

В той час на верхніх східцях з'явилась висока, рівна станом панія, сухорлява та тонка, з виснаженим блідим лицем, цибата, як журавель. Здавалось, ніби хтось начепив на дрючок або на вила дороге оксамитове убрання та й пустив ті вила по сходах на прогуляння.

— Ондечки з'явилась графиня Подибайлова, Марія Титівна! Дивіться! Це ж вона, — промовила чорноока старчиха до сусіди.

— Певно, вона; але здалеки неначе вона, неначе й ні! — обізвався старець з добрими очима, — ось нехай вона наблизиться до нас, тоді й дізнаємось.

Висока сухорлява панія сходила наниз по сходах, неначе хтось підняв угору й ніс тонку віху, обкутану в сукню та напнуту пальтом. Синє довге пальто на їй метлялось і коливалося.

— Вона, каторжна! Це вона! А як зблідла та схудла! Як пожовкла та помарніла! Жовта, як стигла спасівська диня. Певно, гуляє день і ніч. Вона це любе. А як катає по сходах! — обізвалась старчиха.

— Ну, од цієї не покрепишся і шагом, — зашепотів старець.

— Авжеж пак! Вона й сама ладна пооднімати торби в старців, бо й сама прохачка. А колись була заможна й порядна людина. Я колись стрічалась з нею в гостях, — шепотіла старчиха.

Галецька насторочила вуха з дива.

Графиня Подибайлова промайнула з величністю по сходах і справді не кинула нікому в долоню ані шага.

— І не дивіться навіть на старців, не тільки що не подає милостині, — сказав приємний старець.

— Я добре знаю, чого це вона притеребилась у Лавру та в Печери. Це в неї в кишені вітер свище, й вона таки зараз піде циганити до архієреїв, до архімандритів та до багатеньких намісників по монастирях, буде просити буцімто на свою бідність. Але як розстарється грошей, то зараз справе такий бенкет, що всі її гостоньки з дива очі повитріщають, де в неї взяли гроші! А як прогайнує грошаки, то знов буде піснюкати, їстиме юшку з картоплі та пісню кашу. Я знаю її добре ще од того часу, як ми стрічались з нею по гостях та не раз пили чай вкупі з нею.

— Невже пак ви й справді пили з нею чай в гостях? — не втерпіла зацікавлена Галецька, і те питання якось вислизнуло в неї з рота недоброщіть.

— Пила, ще й не раз. Але тепер вона б зроду не впізнала під цим дрантям давню Лукію Наркисівну Мокрієвську, — сказала, осміхаючись, старчиха.

— Теперечки вона зроду-звіку не сіла б з вами, Лукіє Наркисівно, пити чай, — обізвався той старець, що приставлявся сліпцем.

— Авжеж так, бо не пішла б зо мною в трахтир або й в шинок. А колись, як я ще була дідичкою та не прогайнувала свого маєтку, ми були з нею навіть трохи знайомі, — говорила Мокрієвська.

— Коли б часом і їй не довелось на старість тинятись по дешевих трахтирах та шинках, —

обізвався старець.

— Мабуть, не доведеться, бо вона хоч з роду значного, та збіднілого, але все-таки її багатенька рідня зарятує й дасть в себе притулок, не так, як моя рідня. Бо моя рідня одцуралась од мене на віки вічні, — сказала Мокрієвська.

— Але ж оця графиня сьогодні одіб'є в нас старчачий хліб, повитягає з наших торбів чимало хліба й загарбає собі, бо вона таки зараз полізе до усіх архієреїв та причепиться, щоб подали їй на бідність по п'ятдесят або найменш, по двадцять п'ять карбованців. А потім вона ще піде жебрати по архимандритах та по намісниках та й у їх виканюче найменше як по десятку карбованців, а вони нам вже не вишлють ні шага, — сказав старець.

— Авжеж виканюче! бо як почне чіплятись та нарікати на свою лиху долю, то ченці мусять дати хоч по десятків два карбованців, аби тільки витурлити її з покоїв, — сказала Мокрієвська. — Ой в'їдлива ж та настирлива вона!

— Невже ж таки ви з дідичів? — спитала Галецька в проворної старчихи, не ймучи їй віри.

— З дідичів. Я добре знаю, що й ви не проста старчиха. Я зараз-таки дізналась за це, як тільки кинула на вас оком. Я людина досвідна, бувала в бувальцях, — говорила Мокрієвська.

Галецька спустила очі додолу й засоромилась.

— Та признайтесь, хто ви така! Ми нікому не скажемо. Ото стоїть поплич з вами мій давній знайомий. Він змолоду був «чиновником» в «губернському правленні» й має свій дім, хоч і невеликий. Тутечки між калічю та жебраками є всякого народу. Тут неначе товар в мішаній череді: є й овечки та телята, є й свині, є й оліндерки, є й колишні баскі коні, — офіцери. Є всього потроху, — говорила говорюча Мокрієвська.

— Он дивіться, Лукіє Наркисівно! знов з'явилась ота проява, дячиха з Боярки, а ондечки стоїть недоук попович, що тинявся по монастирях, був слимаком та розпивсь, розледащів і пошився в босяки, — говорив старець.

— А ондечки знов вигулькнув отой офіцер, ледащо, що жебрає на Хрещатику, напнувши якийсь латаний офіцерський мундир. Це з тих поручиків-пройдисвітів, що просять та приказують: дайте безталанному каліці, жінка в мене удова й семеро діток в колісці в сповитку. Є тутечки багато й безталанних удовиць з панків та сільських матушок, що через злидні пошилися у прохачки, — говорила лепетлива Мокрієвська.

Галецька важко зітхнула й задумалась. Вона вже не гаразд чула, що говорила їй лепетлива Мокрієвська. Сум найшов на неї несподівано й неначе важким гнітом нагнітив її душу. Вона несамохіть пригадала свою минувшість. Перед нею ніби майнули давні кращі часи її життя, коли вона була молода й гарна, коли вона жила ще в свого батька майора; пригадала, як вона йшла до вінця з своїм покійником, вся в білому убранні, в білому вінку, весела та щаслива, з серцем, повним кохання, надії на свою долю, на свій талан. Вона неначе побачила веселий натовп гостей, повбираних панків та молодих офіцерів у блискучих еполетах, її думки перелетіли в минувші часи, вернулись додому, до свого батька. І вона неначе бачила його, бачила ніби на свої очі свою стареньку матір...

«Що б вони сказали, якби тепер були живі й побачили, де це опинилась їх кохана дочка, між старцями та якимись гультьями-прохачами, з торбою на спині, в якомусь латаному дранті на плечах».

Галецька зирнула на довгі рядки старців та калік на сходах, де стояли сліпці, знявши сухі руки до бога, де червоніли кукси, блимали більмами видроокі. Усі вони просили милостині такими жалібними голосами, неначе тонули в безодню, потопали й благали вирятувати їх і спасти од наглої смерті.

«І я тону вже в якусь безодню. І я гину, як і ті безприхильні каліки, от-от загину... і не зважусь навіть заголосити, як вони голосять, мушу мовчки страждати й терпіти».

І бідна Галецька заплакала й крадькома втерла сльози, щоб часом не виявити себе перед нахабними прохачами, що стояли побіч неї й допитувались у неї правди, ще й з нахабністю й без сорому чванились своїм гультьяйством.

В галереї вже порідшало. Де-не-де плентались по сходах купки сільських бабок та молодичь, а потім і ті останні купки перейшли. Старці й усякі прохачі й каліки почали розходитись з галереї. Безногі каліки на двох куксах та з милицями попід обома пахвами з великою напругою лізли вгору по східцях, обпираючись наперемінку милицями об східці. Галецька й собі рушила з місця й подибала по сходах. Разом з нею пішла й Мокрієвська з своїм знайомим старцем.

— Одже ж вам накидали бубликів та скибок трохи не повну торбу, більше, ніж мені. Мабуть, ви в сорочці родились, що вам так спосудилося отут сьогодні, — сказала весела Мокрієвська з жартами.

— Ой, не доведи, господи, нікому родитись у такій сорочці, як оце мені доля судила, — знехотя обізвалась Галецька, простуючи через лаврський цвинтар.

— Ходім та станемо під великою церквою, — там ще не одійшла пізня служба. Може, перепаде нам в жменю якась там копійка, — сказав тихий старець до Галецької.

Вони приступили до дверей великої церкви. Але там коло самісіньких дверей вже стовбичили дідугани та чолов'яги з синіми пиками й показували їм з-під торбів дулі. А як нікого не було коло дверей, то вони сукали їм дулі сливе під самісінький ніс. Галецька і Мокрієвська мусили стати аж скраю.

— За цими гультипаками нігде не похопишся, — промовила Мокрієвська, — скрізь поспихають тебе з перших рядків кресел та й випхнуть на оцю гальорку; ну та й запопадні та спішні каторжні дідугани! — сказала пошепки Мокрієвська до старця-сусіда.

Постояли вони ще з годину, доки скінчилась пізня одправа, й вийшли через святу браму на вулицю. Старець попрощавсь з Галецькою, подав їй руку на прощання. взяв звощика й покатав додому. Галецька тихою ходою попрямувала додому, але Мокрієвська пішла з нею й причепилась до неї реп'яхом.

— Та скажіть-бо, хто ви такі? Мені дуже цікаво знати, з яких ви, — чіплялась Мокрієвська.

— А хто ж я? Старчиха; та й годі! — знехотя обізвалась Галецька.

— Ой, ні-ні! Зроду-звіку не пойму віри. Ви, певно, з таких, як і я. Еге, так?

— Де там з таких? Де вже мені до вас! Я міщанка з Подола, Майбородиха на прізвище, — сказала Галецька, щоб одбрехатись од настирливої старчихи.

— От і вбрехались по самісіньку шию, — сказала Мокрієвська й зареготалась так весело, що одляски, певно, дійшли аж до Лаври. — Я Майбородиху знаю, бо вона ще недавнечко тинялась отут-таки з торбами, а це вже десь зслизла: певно, померла. Ви з таких, як і я. По очах та по виду ще коло Печер я дізналась, що ви не з простих прохачок. Ви людина освічена. Це зараз запримітиш навіть під отим латаним дрантям, що ви поначіплювали на себе. Ну, це звичайна наша ліврея на цей час. Але хто то під цією прохачькою лівреєю приховується? Ми оце в машкараді. Хто ти, гарна машкаро? — питаю я.

— Хто ж приховується? Старчиха нужденна та безприхильна.

— Не брешіть-бо! Мені не піддурите. Я бувала в бувальцях, і людина аж по шию досвідна. Брехнею світ пройде, та назад не вернешся, кажуть у приказці. Та кажіть вже по щирості! Еге, ви промантачили своє добро так, як і я, та й пішли в старці?

— Невже ви прогайнували все своє добро? — спитала здива Галецька.

— Атож! Мій батько був заможний дідич з-за Дніпра. Він був покладний і запопадний чоловік, але був крутий на вдачу, нехай вже його бог суде на тім світі. Присилував він мене подавати рушники за нашого сусіду. А сусіда був дуже багатий, але поганий, кирпатий та вже й пристаркуватий. Я подумала та й спротивилась, і одкинула од того одоробала. Батько трохи

мене не загриз. А я саме тоді покохала та ще й не одного, а двох разом... бо були, лихо їх матері, обидва гарні, як намальовані. Настоятелі на маєтність були, само по-собі, мої брати, але й мені перепав-таки добрий клапоть землі. Брати мої були добрі й не скривдили мене. Довго після того мене ніхто не сватав, бо я була хоч і гарна, але зроду вже вдалась вітрогонка та шелихвістка. Принаймні такий поговір пішов за мене скрізь по всій околиці. Сиділа я на селі, дівувала та світом нудила. Вже мені стукнуло двадцять ще й шість! А паничі й залицялись до мене, але не сватали. Я трохи не пропала з нудьги, взяла та спродала свою маєтність братам, а сама з грішми хутчій навтікача та й приїхала в Київ. Найняла собі гарне житло та й почала жити та гуляти по своїй повній волі, без упину, без поради. До мене налинуло паничів, як тієї галичі. Бенкетуємо напропали, співаємо, граємо в карти, п'ємо на всі застави. Розкошую я, ніби в раю. Спіткнулась я на тій стежці, та й дитинча тоді знайшлось в мене. Але воно, хвалити бога, незабаром вмерло: певно, догадалось, що бог дав йому навісну матір. Так я жила років з десятків, вбиралась, як лялька, пурхала, літала, неначе пташка. І не зогляділась, де ті гроші подівались. Так і розтали, неначе сніг на теплому вітрі. Я зирк в банк! аж там тільки недогарки та недоїдки... Тоді я давай пити з горя, бо розпилась з кавалерами напропали ще передніше. Моя тітка довідалась про все. Вона тоді жила в Києві й мала свій невеличкий дерев'яний domek. Як я прогайнувала все до решти, вона взяла мене до себе. Я мала в неї причалище, але мене все тягло до гульні та веселощів, до горілки та вина. Я було як дремену потай од тітки та як нап'юся тишком та нишком десь в куточку, то ледве додому втраплю. Терпіла та терпіла моя тітка, а далі і в неї терпець увірвався. Накрила вона мене мокрим рядом: передніше напучувала, лаяла, а далі й прогнала мене п'яну з хати. Тоді вже стало мені непереливки: наділа я дранку, почіпляла на плечі торби та й стала в галереї коло Печер рядочком з старцями. Треба ж чимсь житись, бо й черв'як поживку шукає. Сільські прочани, оті бабусі та молодичі, та діди, оті «милостиві добродії та божі трудовники», як приказують у жебранні старці, спасли мене од голодної смерті. Наскидають мені в торбу хліба та бубликів, а в жменю шажків, а я тим оплачу свою злиденну найняту кімнатку, ще й нап'юся донесхочу. Та якось так і досі живу й тиняюсь по світі. Ондечки й шинк вже одчинений. Ходім, серце, до шинку та вип'ємо по чарці після нашої злиденної праці, бо я так оце напрацювалась, аж ноги судомить в колінках.

— Де вже мені пити! В мене нема грошей на поживок, не то що, — обізвалась Галецька. зачудована тим оповіданням.

— Та не тайтесь-бо! Я по ваших очах одразу дізналась, що ви з таківських, як і я... Еге, з паничами прогула ваша молодість, як весняна буря, а тепер торба та шинк...

— І що ви ото верзете! Я удова, я збідніла й зубожіла після смерті мого чоловіка.

— Ет! Меле кат зна що! Та признавайтесь та ходім оце до шинку, та як хлисемо, то нам знов серце заспіває пісні, і ніби вернуться знов наші літа молоді, наш рай. Як нап'юся, то про все лихо забуду, неначе я вдруге на світ народжусь. Я тоді знов весела й щаслива, ладна співати й танцювати, і обніматись, і цілуватись. Он там в шинку мій зелений рай. Та признавайтесь-бо, що й ви з таківських, як і я! Ходімо мерщій в той рай! Вдвох мені буде веселіше, ніж самій. Знаєте, як співають на селі:

Ой поїхав мій миленький та у поле — в степ,

А я свою куделицю та об землю геп!

Лежить моя куделиця та й надулася.

А я пішла до корчомки та й напилася.

Мокрієвська вхопила за руку Галецьку й силою поцуприкувала на сходи до шинку. Галецька опиналась, насилу випручалась і оступилась з східців на вулицю.

— Ще й комизиться! Ще й опинається! А певно, з паничами прогуляла молодий паняньський вік, як і я, грішна. Та нубо, ходім та трохи побалакаємо, згадаємо минувшину, певно, ласеньку... та рясеньку й романами, й чорними бровами, й пишними вусами...

— Ну та й причепилась якась причепа! Ну та й нахаба! Не доведи, мати божа, до гріха! — тихо шепотіла наче сама до себе Галецька.

— Причепилась спокусниця до спокусниці. Еге, так? Одна одну спокушає.

— Авжеж пак! Я тепер рада шматкові хліба, не то що, а ви все свої пісні зтягасте. Ви помиляєтесь.

— Авжеж пак! Не на дурну наскочили. Не з такими ви очима, щоб мене піддурити. Дурить вже кого дурнішого од мене. Певно, й в вас піснею молодість промайнула, як і в мене, і ви незчулись, як опинились з торбами, як не вчулась і я. Завів мене дурний розум от сюди, як і вас.

— Чи дурний же розум? Може, щось інше? Може, якась пригода, така, як моя, а може, лиха доля. Ви ж, як я бачу, людина з добрим розумом, — сказала Галецька.

— Та не взяв мене кат! Розуму мені не позичати в людей. Завела мене сюди моя навіжена весела вдача, занапастив мене потяг до краси, запагубили мій вік танці та пісні, та чорні брови. От що! Я родилась людиною, а на вдачу вдалась, певно, пташкою, бо все любила пісні! Мені ще змалку ввиджувалось, що людині задля того бог і дав живоття, щоб співати й танцювать. Було колись сиджу в опері та аж умліваю од тих дивних пісень. А як я любила ті чорні брови та карі очі, та шовкові вуса! Було змолоду сняться мені тричі на ніч. Та які очі! які брови! Я б оддала половину віку свого за їх! Залюбки оддала б усе своє живоття за їх! Оті ж пишні брови та чорні очі й занапастили моє життя. Як я вже промарнувала свою маєтність, прогайнувала до решти свої гроші, ті очі та брови зрадили мене: їх неначе вітром розвіяло, пилом розсіяло. Мене усі знайомі одцурались, перестали мене одвідувати, всі покинули мене... А кохання, а пісня не замерла в мені й досі. І досі мене мане якийсь зелений та пахучий рай. І досі іде луною пісня в моєму серці. І я знайшла свій рай он тамечки!

Мокрієвська тикнула рукою на шинк і одразу заплакала. Але вона як швидко заплакала, так само одразу й перестала плакати, і втерла сльози замазаною долонею.

— Ходім-бо, серце, в шинк та хоч посидимо трошки та побалакаємо. Я, господи, як люблю з кимсь побалакати. Теперечки, як я збилась з пуття, моя хазяйка аж замикає свої покоїки од мене, щоб я часом не вшелепалась до неї, щоб набалакатись хоч з нею. Драще мене в вічі торохтійкою й запирається од мене. Нема мені з ким поговорити й розважить себе. Піду до того доброго старчика з підв'язаними вухами, то й він чогось вже ніби нехтує мною, а його дочка, вже доросла панна, гімназистка, просто-таки глузує з мене й з батька, бо вже скінчила гімназію.

Галецька слухала, і їй чогось здалося, що Мокрієвська трохи божевільна й верзе якусь нісенітницю.

— Ой, ссе мене за серце, неначе там десь вп'ялась гадюка. Ходім-бо та вип'ємо, та трошки побалакаємо, моє серденько, моя ластівочко! Не цурайтесь мене хоч ви, бо ми ж одним миром мазані: я п'яниця, й ви теж, певно, п'яниця.

— Мені й шкода вас, але про шинк шкода й говорити! Зроду-звіку не тинялась я по шинках і швидше ладна вмерти, ніж переступлю поріг в той ваш рай, — сказала Галецька.

— Ой, переступите той поріг! Ой, потягне й вас у те пекло, чи то пак у той мій рай, ще й незабаром! Ой, не зарікайтесь!

— Не бійтесь, не потягне. Я радніша втопитись, ніж пити по шинках. В мене часом цілими днями й рісочки в роті не бува. Ледве животію, — сказала Галецька й попрямувала вулицею додому.

Мокрієвська вхопила її за руку, неначе обценьками, й не пускала.

— Та ви, як я бачу, ще зовсім недосвідна людина. Як сяду я от там на лавці в шинку та

смикну з півкварти, то в мене зараз неначе душа заграє й заспіває. Мені тоді невтямки, де я й хто я, і що діється зо мною: неначе стеля піднімається, й стіни розступаються перед моїми очима. Я тоді бачу не паскудні полиці та мисники а пляшками, а якісь ложі ввижаються мені в опері, поволочені й поцяцьковані! Хтось там в шинку мугикає пісні, а я неначе чую чудові арії, котрі ладна б слухати день і ніч. А той веселий гомін кругом мене веселить мене, наче гомін веселого балу. Я почуваю себе тоді в якомусь раю, неначе я гуляю десь у квітниках та гарних садках, наче лечу в якомусь просторі, лину на крилах понад лугами, понад гаями. Мріє передо мною щось дивне, якась невимовна пишнота, якісь прозорі, ніби казкові картини. Світ стає мені милий. Миготять чийсь пекучі очі, мріють шовкові вуса. Ож ходім, серце, та зирніть на той рай.

Мокрієвська вхопила Галецьку за стан, неначе взяла на оберемок, і міцними руками потягла в шинок просто в одчинені двері. Галецька опиналась і почала випрочуватись. Мокрієвська не пускала й цуприкувала її обома руками. Бідна удова вхопилась руками за одвірок і обперлась ногами об поріг. Навісна Мокрієвська почала реготатись, наче вона гралась в якоїсь смішної іграшки, в хрещика або в піжмурки.

— Та ну-бо, святителької годі пручатись та приставлятись! Ще й пиндючиться! Отут наше місце! — говорила й пхала її навісна Мокрієвська, і реготалась.

Десь на вулиці взявся поліціант, неначе з землі виріс. Він углядив, що старчихи зчепились на порозі та войдуються, і йому здалось, що вони завелись і почали бійку. Він бігцем побіг до шинку. Галецька вгляділа його і рвонулась з усієї сили, скинула торбу з Мокрієвської. Бублики з торби пороснули по сходах. Галецька вирвалась і швидко пішла додому, навіть з переляку не озирнулась назад на шинк. В неї ноги трусились, їй привиджувалось, що поліцейський біжить навздогінці за нею, от-от наздожене її і вхопе, як шуліка курча. Вона через силу доплелась на Поділ до Майбородихи, бліда, аж синя, з синіми пружками попід очима.

— Чого це ви стали ніби аж тлінні? Аж очі вам позатягало? — спитала здивована Майбородиха.

— Ой, бодай вже не казать! Причепилась оце до мене якась причепа: якась прохачка Мокрієвська, а як її на ймення, я вже забула, бо загубила її ймення, як тікала от поліціанта, — сказала Галецька, здійнявши торбу та драну удяганку.

І Галецька розказала Майбородисі за всі свої пригоди та про лихих старців коло Печер, розказала й за причепливу Мокрієвську та за її неймовірне оповідання.

— Знаю, знаю, серце, й ту ледащицю Мокрієвську, й тих нахабних дідуганів, і того доброго старчика з блідим обличчям. Наштовхали й мені боки оті бузувіри та п'янюги. Один з тих п'янюг препогана людина! Лайливий та заводіяка, ще й на руку охват має, бо раз вкрав в мене торбу, ще хвалити ласку небесного, що була порожня. А Мокрієвська за себе казала вам правду. Вона не бреше. Я ще добре пам'ятаю, як вона було щодня катає по Хрещатику на вороних конях, убрана, як лялька, в шовк та оксамит, сама гарна, як намальована. Але вона посковзнулась: стала покриткою та як ступила на ту хистку кладку, то й не вдержалась: так і шубовснула в шум з головою. А потім розпилась, стала п'янюгою. Тітка їй дала притулок в себе. Але вона раз викрала ключі од шафи й видудлила дочиста з пляшок горілку. Тітка одцуралась од такої небоги, бо небога й справді-таки не шанувалась. Сама вона винна, що опинилась в прохачах з торбами на плечах. Є таких там коло Печер ціла метка.

Галецька сиділа на тапчані, неначе скам'яніла. В неї тіло обважніло, ноги й досі трусились, очі позападали, щоки позатягало. Вона втомилась і од ходні, і од страху. Майбородиха заметушилась, гукнула на Досифея, щоб зараз наставив самовар, розв'язала мотузок, повиймала з торби бублики, пиріжки та окрайці паляниць.

— От і послав вам бог поживок! От і буде нам чим живитись якийсь час. Ворон годував пророка Ілію, а нас харчують добрі прочани, — приказувала Майбородиха.

— Ой, не доведи, господи, усякого хрещеного до того хліба. І цей хліб важкий, як і той, що запрацьований важкою працею, — обізвалась Галецька.

— Але хліб, запрацьований хоч би й кривавицею, все-таки не такий гіркий, — обізвалась Майбородиха. — Чи напросили ж хоч трохи грошей?

— От нате та полічіть, бо в мене голова заморочена: я вже нездатна й гаразд полічити. Памороки мені забила ота нахабна Мокрієвська.

Майбородиха полічила шаги й здоровецькі старі гривні й налічила більше карбованця.

— От і матимемо напоживок на якийсь час. А споживемо це, знов напросимо. Як бог дасть, то й в вікно подасть. Зараз побіжу, куплю сахарцю та чайку та напою вас чаєм, то ви й одійдете од того переляку, — сказала Майбородиха.

Вона напнула на голову хустку, швиденько пішла й принесла з крамнички чай та сахар. Досифей поставив на стіл самовар. Майбородиха поралась коло самовара й усе розпитувала за прохачів та прохачок, за Мокрієвську та розказувала за всякі свої пригоди в старцюванні.

— Ви, серце, не дивуйтесь отій пришелепуватій Мокрієвській. Завела її під монастир лиха доля, не тільки дурний розум. Були пригоди і в її житті. Підвели її під монастир і батько, й усякі прудивуси-гультипаки, що об'їдали та обпивали її, а потім і покинули. Є між тими прохачами й такі безталанні удови, як оце ви. Є там і купчихи, і дячихи, і сільські матушки-удови: є усякові. Була ще з'явилась під Лаврою одна проява, якась, кажуть, дуже вчена. Щось воно було молоде й непогане з лиця. Кажуть, що той панич був з бідної сім'ї, але скінчив науки в університеті, скрізь напивував місця, нігде не напивав, та й почав з горя пити. Попропивав усе до решти, що мав, та й пішов з торбами шукати хліба в Лаврі. Поперечитував та повиучував життя усіх печорських святих, та було стане коло Печер на приході та й каже, що водитиме людей по Печерах і розказуватиме коло кожних мощей, який то був святий, і де він вік звікував, і як присвятився. Ото було намове собі душ з тридцять або й сорок та й веде по Печерах, та й розказує за кожного святого коло кожної домовини. За цю послугу він і небагато брав з душі, тільки по шість шагів. І я раз якось випадком натрапила на його та й пішла з гуртком в Печері. Та ото од його й довідалась багато дечого про усіх святих. Він з того довгенько й жив собі, доки не довідався намісник та навіщо заборонив йому водити людей по Печерах. Але він, кажуть, вже тоді напивав собі якусь службу в кадетському корпусі. А отой добрий старчик, що ви бачили, й справді має домок, ще й чималий, і, здається, приставив до домка ще й другий дерев'яний за вижебрані гроші. Мокрієвська не брехала, коли казала, що в його дочка вчилась у гімназії.

Галецька слухала ці оповідання, неначе якісь цікаві казки, що їй колись розказувала сільська баба, її нянька.

Майбородиха прибирала з стола, а Галецька сиділа бліда та смутна, неначе громом пришиблена.

— А що? Чи вже надудлились того чаю? бо оце й мені забажалось чайку. Петрівка — голодівка. Що не попоїм, то зараз-таки знов їсти хочеться. Так би й ходив та їв з ранку до вечора. Ого-го! скільки в вас бубликів! неначе десь на шляху старця розбили! Дайте ж і мені з десяток, бо я голодний, як вовк! — сказав Клопотовський, вступивши в хату.

— Беріть, серце, хоч усі, бо це я справді таки розбила не старця, а старчиху: цебто саму себе, — сказала Галецька.

— Вже чи розбили, чи ні, мені за це байдуже. Великий вам спасибі, що розбили чи себе, чи когось іншого. От і я трохи поживлюсь цим добром, — сказав Клопотовський, забираючи самовар і напихаючи кишеню бубликами.

— Чи ви пак знаєте, що сьогодні трапилось зо мною після служби божої? — сказав Клопотовський, обернувшись в дверях.

— А що там таке тобі трапилось? Чи гарне, чи погане? — спитала Майбородиха.

— От і не скажу! Нехай кортить! — сказав Клопотовський і якось солоденько осміхнувся.
— Та кажи-бо, коли вже почав! — обізвалась Майбородиха вже з цікавістю.
— Ба не скажу! А трапилось щось дуже, дуже гарне, та не скажу! — сказав Досифей, і його виразні губи розтяглись, і білі зуби вищирились, неначе вилізли наверх а-під тонких губів.
— Та кажи-бо! не дражнись! Певно, якась дурість трапилась.
— Ого! гарна дурість! Коли б пак вам така дурість, то ви б аж облизались! Як виходили з церкви усі титареві дочки, то найменша титарівна моргнула на мене, та ще аж двічі! От що трапилось!

І Клопотовський засміявся таким дрібненьким сміхом, неначе й досі смакував моргання чудових чорних брівок.

— Ну, за це мені байдуже! Нехай вона моргає й киває собі на здоров'я! — сказала Майбородиха. — Може, й справді в неї на думці, щоб ти її сватав. Га? Чи не залицяється часом вона до тебе?

— Не гакайте лишень! Вам «смішки з бабиної кішки», а я не «бабина кішка». Я оту титарівну кохаю, як свою душу, — сповідавсь Клопотовський на порозі. — Я бачу, що ви не ймете віри, бо ви такі неймовірні, їй-богу, й присяй-богу! моргнула на мене аж двічі! От що!

Смутна Галецька якось несамохіть прислухалась до тієї розмови й через силу мусила осміхнутись. Цей маленький випадок неначе трохи зсунув густі хмари з її душі.

— Ісаїє, лікуй! Дева іме..! — почувся спів за зачиненими дверима й десь стихав в сінях, тільки од його долітала тиха луна, що йшла по здорових сінях попід стародавньою високою стелею.

І Майбородиха, й Галецька трошки якось повеселішали од тієї дурненької вихватки й розбалакалились.

— Як виспіває! неначе дружки кругом княгині! Чи ти ба! Одже ж часом і людська дурість розваже трохи душу, не тільки весела вдача, — сказала Майбородиха з осміхом до Галецької.

— Цей придуркуватий, бачу, не з журливих: не з таких, як я, — обізвалась Галецька.

— Мабуть, не з журливих, бо ніколи не журиться. Веселий на вдачу вдався! «Уродись та ще й вдаись», як кажуть в приказці. Мабуть, його весела мати породила, — сказала Майбородиха. — Чуєте, як вигукує? Аж одляски лящать по сінях. Певно, йому здається, що він стоїть на рушнику під вінцем з титарівною.

Галецька трохи повеселішала та пожвавішала од такого веселого вигукування. Двері в кімнатці то одчинялись, то зачинялись: Клопотовський вештався по сінях, чогось шукав в хижці, хрюпав дверима й усе вигукував: «Ісаїє, лікуй!». Було знати по тих веселих вигукуваннях, що в їх виливалось щире кохання й лилось через край піснями, як в парубків та дівчат на вулиці та на вечорницях.

Майбородиха одхилила двері й гукнула до Клопотовського:

— Та годі вже верещать! В мене вже аж в вухах лящить од твоїх пісень. Певно, щось гарне в тебе на думці, що так оце вигукуєш.

— Авжеж щось гарне! певно, не таке чортовиння, як ви отам з тією прохачкою говорите. Коли б пак на вас моргнув аж двічі будлі-який чорнобривий прудивус, то й ви б оце вигукували, може, незгірше од мене, — обіззавсь Досифей з хижки.

— Коли б пак моргнув! Та ніяке ледащо не моргає! — обіззавсь Майбородиха з жартами.

— Еге, коли б пак! Коли ж на вас от ніякий дідько й не кивне й не моргне, а на мене то й моргають. Моргати на вас ніхто не поквепиться. «Ісаїє лікуй! Дева іме во чреве і роді сина!» — знов загукав Клопотовський, вертаючись з хижки в кімнату.

— Шли ж мерщій старостів до титарівни, а то часом хтось наскоче та й вхопе її в тебе з-під носа, — гукала Майбородиха.

— То й зашлю, або й сам піду з старостами, й не буду гаятись, щоб часом і справді якийсь

пройдисвіт не поквапився та не вхопив її.

Галецька трохи розважила себе тією вихваткою придуркуватого Досифея й якось охотніше пила чай.

— Завтра, серце, не йдіть до Печер, бо там не нажебрасте багато: завтра правитимуть акафист святій Варварі в Михайлівському монастирі. Йдіть туди та ставайте поруч з тим добрим дідком. Він зветься Денис Полікарпович, а на прізвище він Кміта. Я його давно знаю. Це плохута чоловік, і вас не зжене з місця коло брами. А тим часом, може, наш отець Онуфрій десь таки напитає для вас службу — чи в лазареті, чи в якомусь там приюті для вбогих... Не журіться й не впадайте в тугу надаремно, бо туга — це один з семи смертельних гріхів, — втішала Майбородиха.